

Палътъ посегна къмъ кръста на високия си поясъ и изви върху Коя:

— Мълчи, бе жаба!

Послѣ Палътъ извиши чело надъ всички и страшно натърти:

— Нѣма да мръднитѣ ще зи изямъ!

Едноврѣмено въ дѣсницата на мрачния повликенецъ блѣсна ножъ.

Лицата около голѣмата маса не прѣблѣднѣха: и тукъ хората бѣха вече пийнали. И най-стариятъ отъ Добревитѣ веднага се разгърди до голо и ревча:

— Убий, де! Ей, мене убий!

Но по младитѣ му братя сѣкашъ схванаха, че Палътъ наистина ще убие батя имъ, та изеднажъ нискитѣ безъ гърбъ столчета, на които тѣ сѣдѣха, се дигнаха високо надъ главитѣ и се стовариха върху левентски възправения павликянинъ.

Послѣнесе долавяше вече: какво става: струпана се всички върху Пала, сгромолясаха го подъ себе си, а общинскиятъ писаръ изкочи навънъ за помощъ.

Но отъ караула нѣмаше вече ни слѣда.

Писарътъ изчезна. А свадата въ Станевата кръчма се завърши по страшень начинъ: хората бѣха сбѣсени, биеха поваления павликяненъ съ ржцѣ и крака. Но нѣкой се проврѣ по между, викаше на селенитѣ „Стига, стига, звѣрове!“ размърваше. Това бѣше младото момче Драгой: върху неговата глава се стовариха нѣколко лоши удари докато хората се сумѣха, че е той. А послѣ единътъ отъ братовчедитѣ му, като го видѣ съ подутото отъ ударитѣ око, пригърна го, заплака се и викаше:

— Драгоичо! Братче! Шо се мѣсишъ, бе!

— Нека ги избиемъ: стига сме се срамили въ цѣло село отъ своята рода!

Палътъ лежеше на земята безчувственъ, — селенитѣ го бѣха забравили: тепърва настѣпваше у тѣхъ набраната умраза отъ осемъ годишното властвуване на Брайкова.

Въ селото бѣше глухо: слушаха се само стѣпкитѣ на разбѣгалия се селски караулъ, Единъ отъ бѣлашитѣ въоръжени хора се озова обаче при освѣтената Банкова кръчма и влѣзе разпѣхтенъ въ кръчмата.

Той се яви тъкмо, когато прѣдишниятъ помощникъ Вълчо казваше: „Ако селото се опре, не сме земали кметството съ тапия: ще го отстѣпимъ, не е ли така, г-нѣ Брайковъ?“—Всички се бѣха смълчали въ кръчмата, а Брайковъ бѣше навелъ глава. Той въ тоя часъ се чувствуваше готовъ на драго сърдце да напусне кметството, но това трѣбваше да стане нѣкакъ съ помощъ отъ властѣта, защото стореното